

dosarul nr.3ra-1266/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (C. Roșca)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (V. Clima, A. Malîi, E. Palanciuc)

ÎNCHEIERE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Victor Burduh
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Bracalente Nelson, reprezentat de avocatul Vitalie Ciuchitu,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Bracalente Nelson împotriva Biroului Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 23 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău prin care s-a respins apelul declarat de Bracalente Nelson și s-a menținut hotărârea din 10 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 19 octombrie 2016, Bracalente Nelson a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că în data 10 octombrie 2016 în privința sa, a fost emisă decizia Biroului Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne de returnare a acestuia de pe teritoriul Republicii Moldova. De decizia de returnare nr. 190-c din 10 octombrie 2016, reclamantul a luat cunoștință în data de 12 octombrie 2016.

A notat că, potrivit deciziei de returnare emisă de Biroul Migrație și Azil reiese că reclamantul s-ar fi aflat pe teritoriul Republicii Moldova ilegal, fiind întocmite în acest sens procesele-verbale cu privire la contravenție din 06 octombrie 2016 în baza art. 333 alin.(1) din Codul Contravențional (nepărăsirea teritoriului Republicii Moldova la expirarea termenului de ședere) și în baza art. 334 alin (2) din Codul Contravențional (desfășurarea activității de muncă manifestată prin instalarea, montarea, instruirea mașinilor de confecționare a încălțăminteii în lipsa permisului de ședere, eliberat în modul stabilit), care ulterior au fost anulate prin hotărârea din 13 decembrie 2016 și hotărârea din 12 mai 2017, emise de Judecătoria Chișinău, sediul Centru.

Deoarece la întocmirea proceselor-verbale cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare din 06 octombrie 2016, au fost admise un șir de încălcări, care au dus la nulitatea acestora, reclamantul a menționat că urmează a fi anulată și decizia de returnare nr.190-c din 10 octombrie 2016.

În drept, și-a întemeiat cererea de chemare în judecată pe prevederile art. 16, 17, 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

Prin hotărârea din 10 octombrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată depusă de Bracalente Nelson, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În susținerea soluției sale, prima instanță a reținut prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, Legii privind regimul străinilor nr. 200 din 16 iulie 2010, și a conchis că probele prezentate în susținerea acțiunii și anume hotărârea din 13 decembrie 2016 a Judecătorei Centru, mun. Chișinău, prin care s-a admis contestația lui Bracalente Nelson și s-a anulat procesul-verbal împreună cu decizia de sancționare din 06 octombrie 2016, întocmite în baza art. 333 alin. (1) din Codul contravențional (f.d. 52-53), precum și hotărârea din 12 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a admis contestația lui Bracalente Nelson și s-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție din 06 octombrie 2016 pentru comiterea contravenției prevăzute de art. 334 alin. (1) din Codul contravențional (f.d. 100-102), sunt nepertinente speței. Or, în decizia contestată, se constată că îndepărtarea lui Bracalente Nelson, are loc ca urmare a depistării circumstanțelor faptice privind nepărăsirea teritoriului Republicii Moldova la expirarea termenului de ședere acordat și desfășurarea activității de muncă în lipsa permisului de ședere în scop de muncă, eliberat în conformitate cu legislația în vigoare.

Mai mult decât atât, procesele-verbale menționate, au fost anulate din motivul încălcării legii procedurale, și anume că reclamantului Bracalente Nelson, nu i-a fost asigurat dreptul la interpret, în conformitate cu legislația în vigoare, fără a fi combătută temeinicia circumstanțelor faptice, în sensul constatărilor elucidate de către Biroul Migrație și Azil.

Totodată, prima instanță a menționat că reclamantul nu a combătut constatările Biroului Migrație și Azil prin demonstrarea că în data emiterii deciziei de returnare, avea un drept de ședere legal, și deținea permisul de ședere în scop de muncă, iar potrivit art. 118, alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Prin decizia din 23 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Bracalente Nelson și s-a menținut hotărârea din 10 octombrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Curtea de Apel Chișinău a conchis că motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, argumentele formulate în cererea de apel sunt neîntemeiate.

La fel, instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărâre legală și întemeiată.

La 16 iulie 2018 și la 04 septembrie 2018, Bracalente Nelson, reprezentat de avocatul Vitalie Ciuchitu a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 23 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei hotărâri noi prin care acțiunea depusă să fie admisă.

În susținerea recursului, a menționat că ținând cont de prevederile art. 21 din Constituția Republicii Moldova, nu are sarcina de a-și dovedi nevinovăția, această sarcină revine pârâtului. Respectiv, procesele-verbale anulate nu mai pot fi reținute în sensul constatării unor fapte, iar faptele care au stat la baza întocmirii lor, nu mai pot fi folosite în defavoarea recurentului.

A mai indicat recurentul că instanțele de judecată au dat o apreciere arbitrară probelor, ignorând prevederile art.122 din Codul de procedură civilă.

Prin referința depusă la 18 septembrie 2018, Biroul Migrație și Azil a menționat că recursul înaintat de Bracalente Nelson, reprezentat de avocatul Vitalie Ciuchitu, conține obiecțiile de fapt și de drept care deja au constituit obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare, temei din care a solicitat a fi respins.

Instanța de recurs constată că, decizia din data de 23 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată participanților la proces în data de 06 iulie 2018 (f.d. 143). Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 din Codul de procedură civilă, consideră recursul depus la data de 16 iulie 2018, în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, Completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Argumentele recurentului precum că, instanțele de judecată eronat au aplicat normele de drept material se resping, deoarece circumstanțele cauzei au fost determinate de prima instanță și de instanța de apel și apreciate corect de instanța de apel cu argumentări adecvate bazate pe normele de drept ce reglementează raportul juridic în litigiu.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat nici un argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol Completul reține că, recursul declarat nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă că, prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce recurentul a avut posibilitatea de a fi auzit de prima instanță și de instanța de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și a interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, Completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de

procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Bracalente Nelson, reprezentat de avocatul Vitalie Ciuchitu, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Bracalente Nelson împotriva Biroului Migrație și Azil al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ, împotriva deciziei din 23 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan